

skuelse, der hersker i Teorien; vi fastslaar det og det Resultat; saa kan Sagen komme for Højesteret, Højesteret, som har Ret til at udøve en mere fri og selvstændig Opfattelse; den maa have Lov til at gøre sin Opfattelse gældende og komme til et andet Resultat.

Derfor forekommer det mig, som sagt, at to Domstole kan komme til et forskelligt Resultat, uden at man derfor behøver at kritisere den ene skarpt. Det var mig derfor ogsaa en Sorg, at „Social-Demokraten“ noget skarpt, synes jeg, tog til Genmæle mod den Dom, der er blevet afsagt. Jeg hævder absolut, at den Dom er afsagt ikke blot af dygtige, men ogsaa af samvittighedsfulde Dommere, og der er sket, hvad der bør ske dér. Men Sagen kommer for Højesteret, og den har Ret til at gøre en mere selvstændig og mere moderne Opfattelse gældende, hvis den anser det for rigtigt, og vi skal ikke overfor Højesteret hverken komme med Raad eller Trusler, men skal bare tage Sagen som et rent Faktum.

Jeg tror derfor ikke, man skal bære sig ud som det ærede Medlem Hr. Sven, der var meget fornærmet paa det vedkommende Blad. Jeg tror, at Bladet, naar der er gaaet nogle Dage, og det har faaet Tid til at tænke over Situationen, vil komme med en Artikel, hvori det beklager den skrappe Tone og siger: det var slet ikke saadan ment; Forholdet er ganske saaledes, som vor Justitsminister nu har udviklet her fra Talerstolen — og hvis saa Bladet i sin Beklagelse medtager alle de Beskyldninger, som det har rettet imod mig i Anledning af Udvisningerne, vil det af personlig Erfaring kunne gøre det ærede Medlem Hr. Rodes Ord til sine: Det er sødt at gøre en Uret god igen — efter Sigende.

Endelig vil jeg i Anledning af, at man har talt om et „Ben“, jeg har i „Axelborg“, og som jeg ikke burde have som Justitsminister, sige, at det ikke paa nogen som helst Maade faldt mig ind, da jeg blev Minister, at det Forhold paa uheldig Maade kunde kollidere med min Ministerstilling, ellers vilde jeg have opgivet Stillingen. Det faldt mig end ikke ind, at man kunde kritisere, at jeg havde den. Jeg kan derfor ogsaa nu kun sige, at hvis det skulde ske, at der kom en Kollision, ja, naar der blot er Mulighed for en Kollision, vil jeg selvfølgelig, som Sagen nu foreligger, øjeblikkelig

trække mig tilbage. Spørgsmaalet blev første Gang fremdraget — jeg troede egentlig, det var en Misforstaaelse — paa et ganske interessant Møde, jeg havde i Ringsted med min ærede Forgænger i Embedet. Jeg lod det passere, jeg troede, som sagt, det var en Misforstaaelse, fordi han helst vilde tale om noget andet end det, der var Dagsordenen paa det Møde. Jeg gentager, det faldt mig slet ikke ind, at dette Forhold paa nogen som helst Maade kunde blive benyttet imod mig, og i det Øjeblik, der er fjerneste Mulighed for en Interessekollision, skal jeg trække mig tilbage. Det er ogsaa ganske interessant, at det Blad, som staaar vedkommende forhenværende Minister nærmest, nemlig „Politiken“, ikke er bange for, at jeg skal blive for venlig overfor A/S „Axelborg“, saaledes som man skulde tro det, nej, det er bange for, at jeg som Justitsminister ikke kan blive venlig nok overfor dette Selskab. Min ærede Forgænger har nemlig bestræbt sig for at være elskværdig overfor Selskabet, hvad jeg kun kan anerkende; jeg synes, han har haft et rigtigt Blik for disse Forhold.

Ministeren for offentlige Arbejder (Slebsager): Det ærede Medlem Hr. Rode kom noget ind paa Kulsituationen her i Landet, og dette giver mig Anledning til at omtale Statsbanernes Kulsituation. Det er mig bekendt, at der har gaaet ret vilde Rygter om fænomenale Indkøb af Kul, som Statsbanerne skulde have foretaget, og jeg ønsker ogsaa af den Grund at gøre Rede for, hvorledes Kulsituationen er for Statsbanernes Vedkommende.

Den 1. Oktober 1919 havde Statsbanerne en Kulbeholdning paa ca. 196 000 Tons. I Tidsrummet 1. Oktober 1919—30. April 1920 indgik i alt til Statsbanerne 76 577 Tons, medens Forbruget androg 208 177 Tons, saaledes at Beholdningerne i dette Tidsrum mindskedes med 131 600 Tons og pr. 1. Maj 1920 var nedbragt til ca. 64 000 Tons. Denne betydelige gennem 7 Maaneder fortsatte Nedgang i Beholdningerne skyldtes ikke manglende Forudseenhed fra Statsbanernes Side. De til Dækning af det maanedlige Forbrug nødvendige Køb var foretaget i betimelig Tid; men Eksportvanskeligheder i England, Udførselsforbud, Strejker o. desl. medførte Vanskeligheder med Hensyn til at skaffe